

מסורת הש"ס

(א) לקמן ת. (ב) ונמדרר יט
(ג) וי"ל כל
(ד) וי"ל כל
(ה) וי"ל כל

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כ"ג ט'
אכל בדורות: (ב) שם ד"ה
זו היה מעשה כ"ל:

תוס' ישנים

הואה נסיון מי האל.
וא"ת לדידה נמי דלא יליף
פרישת פרה מקרא הואה
דכפרה מנה ליה וי"ל דכ"י
פרה ניהא ליה משום דכמה
מעלות היו חסרה אכל
כאן לא היו מתקנין הואה
מלכס: בזאת יבא אהרן.
בירושלמי מפרש דכמה
פרישת מדרגה במלואים
שמוכר במתת בני אהרן
שהיה במלואים: ורש"י
תלמידי חכמים: כהן פני
אלה טובים השנים מן
האחד: ת"ש כאשר עשה
כיום הזה. מנה לכפר
מוקדשין ליה חיוס הכפורים
לדורות:

שבעת ימים פרק ראשון יומא

תורה אור

ד.

1. בואה יבא אהרן אל
הקדש בפר בן קדש
לחטאת ואיל לעולה:
ויקרא טו ג
2. כאשר עשה ביום
הזה צוה יי לעשות לכפר
עליכם: ויקרא ח לו
3. וישכן בבוד ה' על דר
סיני ויכסדו הענן ששח
ימים ויקרא אל משה
ביום השיביע מותח
הענן: שמוח כר טו

מנה בפרק (ד) (הערל) (יבמות דף עד): דכ"י ליה דאפילו מדאורייתא
לא הותר בטבול יום אלא דעמא מת דכמה דהיה פרישה וטבול יום
דערך דאמי בק"י מטמא מת א"כ לדידה זועל נדה לא אחי בקל
וחומר דאיכא למיפדך מה לעמא מת שאינו מטמא משכב התחתון
כעליון כזועל נדה ושמא ריב"ז
כוותיה סבירא ליה:

נכנסו ס"ם תחת רם. דלאו לגמרי
דרשה גמורה היא הא
דגמרי ממלואים אלא אסמכתא
בעלמא דעיקר קרא כאשר עשה
ביום הזה יש לפרש דכ"י ראשון של
ז' ימי המלואים אמר להם כאשר
עשה ביום הזה היה ה' לעשות כל ז'
ימי המלואים וכן פרש"י פסונו
כפירוש חומש ויין דאסמכתא בעלמא
הוא אין לחוש אי אמרין נכנסו מים
תחת דם: **הואה** בסני' מי יהיה.
וא"ת והא הוא בסני' הואה דם דכתי'
(שמות טז) ויקח משה את הדם וירק
על העם ויש לומר אותה וירקה לא
היתה בשביל טהרה שהרי לא על
משה לבדו נזרק אלא על כל העם אלא
דס הכרית היה דכתיב (שם) הנה
דם הכרית אשר כרת ה' עמכם אי
נמי ה"ק הואה כל ז' בסני' מי היה
ותימה לי דלקמן בפירקין (דף טז.)
אמרין אחד זה ואחד זה מוין עליו
כל ז' ומסיק דלדג משבת ויש לומר
במלואים היא הואה כל ז' אכל ביום
הכפורים דדורות האחרונים גזרו על
ההואה משום שבות ואסרוה בשבת
ותימה לי דלקמן מפרש ראשון שמה
שלישי שני שמה שלישי וכו' ומנה ליה
לגמרא דעעמא דרבי מאיר משום
חששא לימא משום דגמר ממלואים
דהוא הואה כל ז' ושמה רבי יוסי
דכ"י חנינא דקאמר הכי לקמן סבירא
לא הוה אפילו מאן דגמר ממלואים
וא"כ אי לאו דאיכא טעמא קצת לא
הוה מזכירי רבנן הואה להכי איתערך
לפרושי טעמא: **תניא** בוותיה
דריש אקיש. דרבי יוסי הגלילי ס"ל
כוותיה תימה לי וכד"י יוחנן נמי מי
לא תניא הא ר"ע ס"ל כ"ר יוחנן דלא
יליף מסני' וי"ל כנר אייתי לעיל תניא
כוותיה דרבי יוחנן דעדיפא מינה
דמתניין סתמא כד"י יוחנן והדר
קאמר תניא נמי כוותיה דרבי לקס
אכל תימה לי מאי קא מיימי מהא
דתיא כוותיה דרבי לקס דתיא דאמר
אפילו כד"י יוסי הגלילי דעד כאן לא קאמר ר' יוסי הגלילי אלא בסני'
הכי היה אכל לדורות לא גמרינן מינה לומר דתקנין בפרישת ששה
הואה נסיון מי האל.
וא"ת לדידה נמי דלא יליף
פרישת פרה מקרא הואה
דכפרה מנה ליה וי"ל דכ"י
פרה ניהא ליה משום דכמה
מעלות היו חסרה אכל
כאן לא היו מתקנין הואה
מלכס: בזאת יבא אהרן.
בירושלמי מפרש דכמה
פרישת מדרגה במלואים
שמוכר במתת בני אהרן
שהיה במלואים: ורש"י
תלמידי חכמים: כהן פני
אלה טובים השנים מן
האחד: ת"ש כאשר עשה
כיום הזה. מנה לכפר
מוקדשין ליה חיוס הכפורים
לדורות:

למזמאת ביתו אמר ליה ר' יוחנן לריש לקיש
בשלמא לדידי דילפינא ממלואים היינו
ד"תניא זה וזה מוין עליו כל שבעה מכל
חמאות שהיו שם דהואי נמי הואה במלואים
אלא לדידך דילפת מסני' הואה בסני' מי
הואי אמר ליה ולמעמיך מי ניהא במלואים
דס הכא מים הא לא קשיא דתני רבי חייא
נכנסו מים תחת דם אלא לדידך הואה בסני'
מי הואי אמר ליה מעלה בעלמא תניא כוותי'
דרבי יוחנן תניא כוותיה דריש לקיש תניא
כוותיה דר' יוחנן יבואת יבא אהרן אל הקדש
במה שאמור בענין מאי היא בענין דמלואים
ומה אמור בענין דמלואים אהרן פירש שבעה
ושמש יום אחד ומושה מסר לו כל שבעה כדי
לחנכו בעבודה ואף לדורות כהן גדול פורש
שבעה ומשמש יום אחד ושני תלמידי חכמים
מתלמידיו של משה לאפוקי צדוקין מוסרין
לו כל שבעה כדי לחנכו בעבודה מכאן
אמרו שבעת ימים קודם יוה"כ מפרישין
כהן גדול מביתו ללשכת פרהדרין וכשם
שמפרישין כ"ג כך מפרישין כהן השורף את
הפרה ללשכה שעל פני הכירה צפונה מזרחה
ואחד זה ואחד זה מוין עליו כל שבעה מכל
חמאות שהיו שם ואם תאמר במלואים דם
הכא מים אמרת נכנסו מים תחת דם ואומר
כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר
עליכם לעשות אלו מעשה פרה לכפר אלו
מעשה יוה"כ והאי בואת מביעי ליה לגופיה
בפר בן בקר לחמאות ואיל לעולה אמרי אי
לקרבן לחודיה לימא קרא בזה או באלה מאי
בואת שמעת מינה תרתי מאי ואומר וכי תימא
יוה"כ קמא הוא דבעי פרישה כדאשכחן
במלואים אבל כיוה"כ דעלמא לא אי נמי
כ"ג קמא הוא דבעי פרישה אבל כ"ג בעלמא
לא ת"ש כאשר עשה וכו' תניא בוותיה דריש
לקיש משה עלה בענן ונתכסה בענן ונתקדש
בענן כדי לקבל תורה לישראל בקדושה
שנאמר וישכון כבוד ה' על הר סיני זה היה
מעשה אחר עשרת הדברות שהיו תחלה
לארבעים יום דברי רבי יוסי הגלילי ר"ע
אומר וישכון כבוד ה' מראש חודש

דאיכא מנה דסבר כוותיה
דתיא כוותיה דרבי לקס
אפילו כד"י יוסי הגלילי דעד כאן לא קאמר ר' יוסי הגלילי אלא בסני'
הכי היה אכל לדורות לא גמרינן מינה לומר דתקנין בפרישת ששה
הואה נסיון מי האל.
וא"ת לדידה נמי דלא יליף
פרישת פרה מקרא הואה
דכפרה מנה ליה וי"ל דכ"י
פרה ניהא ליה משום דכמה
מעלות היו חסרה אכל
כאן לא היו מתקנין הואה
מלכס: בזאת יבא אהרן.
בירושלמי מפרש דכמה
פרישת מדרגה במלואים
שמוכר במתת בני אהרן
שהיה במלואים: ורש"י
תלמידי חכמים: כהן פני
אלה טובים השנים מן
האחד: ת"ש כאשר עשה
כיום הזה. מנה לכפר
מוקדשין ליה חיוס הכפורים
לדורות:

ימים כמו בסני' דאמר רשב"ל אלא לריש לקיש
[משה] וכל ישראל עומדים וכו' והיינו כר"ע אלא כד"י עקיבא דרש ליה לקראי מסמיה דר'
אמרה משמיה דרבי יוחנן אשכחן נמי כס"פ האשה רבה (יבמות דף קא:) כי האי גוונא אול רבי אלעזר אמר לשמעיה ואלא אמרה משמיה
דרבי יוחנן אקפד ר' יוחנן וכו' עד אף ר"א תלמידך ויש דורש והכל יודעים שמתוך היא אס כן רבי יוחנן דרש לכו לקראי כר"ע:

מקום

